

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Ἡ κορία Ντιπὸν εἶν' ἐρωτευμένη μὲ τὸν Ἑβραῖο τραπέζιτη Λεβὲ, ἔτσι μὲ μὲρα, ποὺ ἤξερε ὅτι ὁ σύζυγός της θὰ ἔμενε ὄλο τὸ βωδὸν στὴ Λέσχη, λέει στὸ φίλο της:

— Ἐλα τὸ βωδὸν κατὰ τὴς δέξα, μὰ μὴν ἀνέβης ἄμεσος ἐπάνω. Θὰ σοῦ γάνω ἐγὼ σημεῖο ποτε πρὸς τὴν ἰνέβης, χωρὶς νὰ διατρέξῃς κανένα κίνδυνο.

— Καὶ τί σημεῖο θὰ σοῦ γάνω;
— Νά, θὰ πετάξω διὰ πένταξος ἀπ' τὸ παρόδηρο κα' ἐπὶ αὐτὴς θὰ τὴς ἀνοίξω τὸν ἄντηρο ἀπὸ τὸ πεζοδρομιο, θὰ τρέξῃς νὰ συναντήσῃς τὴ μικρὴ σου φίλη ποὺ εἶναι ἔαυτε.

Τὸ βωδὸν, ὁ Λεβὲ ἦταν ἀκατάστατος στὸ ραντεβὸ τοῦ. Εἶπε πέντε λεπτὰ ποὺ ἔβριζε βόλτες στὸ πεζοδρομιο, ὅταν ἔξαφνα εἶδε τὸ παρόδηρο τῆς πολυκαταμένης τὸν ἴ ἀνοίγη καὶ συγχρόνως ἀνοίξῃ τὸν κροτὸ ποὺ ἔβριζαν διὰ νομισμάτα πέτοντας στὸ δρόμο.

Ἡ κ. Ντιπὸν, ἀφοῦ ἔφοξε τὴς πένταξος, ἔτριξε στὸν ἀντιβάλλο καὶ ἀνοίξε τὴν πόρτα τῆς εἰσοδοῦ. Μὰ πρῶταν πέντε λεπτὰ, δέκα, ἓνα τέταρτο, μισὴ ὥρα καὶ ὁ Λεβὲ δὲν φανόταν ποτέννα.

Ἡ κ. Ντιπὸν εἶχε ἀρχίσει πρὶν ἴ ἀνησυχί, ὅταν ἔξαφνα φάνηκε ὁ φίλος της.

— Μὰ τί σοῦ συνέβη, ἀγαπημένε μου, τὸν ἐρώτησε. Γιατί μ' ἔβριζαν νὰ περμιόνο τὸση ὥρα...

— Θὰ σοῦ ἐξηγήσω ἄμεσος, ἀγαπημένη μου, τῆς ἀπάντησε σοβαρότατα ἐκείνος. Ἦταν τόση σκοτάδι στὸ δρόμο, ὅστε ἴδωσα φάνατνας μισὴ ὥρα γὰ... νὰ βρῶ τὴς διὰ πένταξος ποὺ μοῦ ἔφοξε!...

Ἡ διενθυνητὴς μιάς ἐφημερίδος μὲ πολὴ μικρὴ κυκλοφορία καλεῖ τὸ διενθυνητὴ ἑνὸς θεάτρον στὸ τηλεφῶνο:

— Μπορεῖτε, ἀγαπητὴ μου, νὰ ποῦ ζοτήσετε μερικὰ θέματα γ' ἀπάντη;
— Ἐδαρῶτατος. Πόσες θέλετε...
— Χιλ... Ἐνα θεωρεῖο.

— Λογαρίθμ θὰ ἔχετε προσκαίσεις ἀποφῆ στὸ θέατρο ὅλους τοὺς ἀναγνώστους σας!... τοῦ ἀπαντεῖ ὁ διενθυνητὸς τοῦ θεάτρον.

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ Μ. ΑΝΔΡΕΣ

Ἡ γυναῖκα συγχωρεῖ ἄκουα καὶ τὴς καλεῖ πρῶτες, στὴς ὁποῖες παρουσιόνη τὸν ἄντρα ἢ ομοίωμ τῆς.

Λεξιάς

Ἡ ἐνεργεια μοιάζει μὲ τὰ πολύτημα ἐξείνα ἄσηματα ποὺ ἔξαπνίζονται μὲ τὴς ἐξορῶσῶσιμὲ τὸ μπουζιό τοῦ.

Βλαγκάρ

λάβουν ἔτσι εύκολα κα' ἄλλες ἀκόμη ὁ-χρωμαίνες πόλεις, τότε τὸ πρὸβόλιό μου θὰ καταστῇ ἀχρηστο καὶ θὰ διατάξω νὰ λυώσουν τὰ κανόνια.

Μετὸ ἀργότερα συνέβη στὸν Λασάλλ ἓνα περιστατιζὸ ποὺ εἶχε τραγιζὸ τέλος. Στὸ Γκολκνίμ, ἢ ἕλη τὸν Ουσσάρων τοῦ ποὺ εἶχε ἀνομοσθεῖ εἶλη τοῦ ἄκου, κατελήγη ἔξαφνα ἀπὸ τὸν πανιζὸ ἐξείνο ποὺ καταλαμβάνει κάποτε καὶ τοὺς γενναιωτέροις στρατιοῦ καὶ ἐτροπὴ εἰς φυγήν.

Ἐξο φρενὸν ἀπὸ τὸ θυμὸ τοῦ ὁ Λασάλλ ἔτριξε καλεζῶντας, πρῶτασε τοὺς ἄνδρες τοῦ, τοὺς ἀναγοζῶτητες, ἐτῆρη εἰς κρημαίης τὸν καὶ τοὺς ἔτριξε πρὶο ἀντιζο στὰ κανόνια τοῦ ἔλθου. Ὅταν βρεθῆσαν εἰ ἀποστασι βολῆς ἀπὸ τὸν ἔλθου, ὁ Λασάλλ διατάξε τοὺς ἄκου τοῦ νὰ παραταχθῶν εἰς μάχη καὶ κατόπιν ἐπρῶσταξε:

— Ἄλτ!

Ἐποτὴ τοὺς διατάξε νὰ βάλουν τὰ σπαθία τοῦν στὴς θίγες τοῦν, ἔβαινε δὲ κα' αὐτὸς τὸ ἴδιο.

Ἐντοματῆρ ὁμοῦ ὁ ἔλθου εἶχε ἀρχίσει νὰ τοὺς κανονιοβολῇ. Ἀτάραχος ὁ Λασάλλ, στὴν θέσι τοῦ νάντοτε, ζήτησε τὸν ἔλθου μὲ περιφρόνηση. Ἡ σφαιρὴς τὸν ἔλθουζὸν κωνονιὸν ἔδραζαν τ' ἄλογα τὸν ἄνδρα τοῦ κα' αὐτὸς τοὺς ἴδιους τοὺς ἄνδρας τοῦ. Μὰ ὁ Λασάλλ δὲν κινεῖται, δὲν τωμάσεται, ἐκτεθειμένος κα' ὁ ἴδιος σὲ τρομερὸ κίνδυνο.

Ἐξαφνα μὴ σφαιρὴ ἀποτόσε τὸ ἄλογὸ τοῦ. Λιπαίως νὰ τοῦ φέρων ἄλλο ἄλογο, παραγίσει τὸν ἴδιον τοῦ καὶ τὸ βαβαλίκεῖται. Τὸ μαρτί-μιο αὐτὸ ἐβάσταξε ὡς τὴ νύχτα. Καὶ τότε ἴδων, ἀφοῦ ἀποδεκατίσθηκε ἢ ἕλη τοῦ, ἄλλα κα' ἔβαινε τὸν ἦθικό της, τὴν ἔτριξε ὁ Λασάλλ καὶ ἀπαποζῶσῃσε κανονιά.

Ἐτόση μόνον τιμωρία, ἔλεγε, ἔβριξε στοὺς ἄνδρες μου, γὰ τὸν πανιζὸ τοῦ!

Ἡ ἡρωϊκὸς αὐτὸς στρατηγὸς ἐτῆρηξε ἀπὸ τοὺς ἡρωϊκωτέροις ἀξιοματιζοῦς τοῦ Ναπολεόντος. Σκοτάθηκε δὲ σὲ μὴ ἐπίθεσι, στὴ μάχη τοῦ Βαγκράμ, σὲ ἡλικία 34 μόλις χρόνων!...

ΟΙ ΗΡΟΕΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ

Στὸ μοναστήρι τοῦ Προυσῶ. Τὸ τραχὴ στὴν Παναγία τὴν Προυσῶσιτσα. «Δὲν μεῦ τέλεγε, Κυρὰ μου, πὸς ἤθελες τὸ μουλάρι!...» Ἄδικες κατηγορίες καὶ ἀφορισμοί. Ἐνὰ γράμμα τοῦ Καραϊσκάκη. Τὰ συγνητικὰ λέγια του στὸν παπα-Φακρμάχη. Στὸ Κράεβα. Ἐ παραλινε τοῦ Στρατηγῶ.

Ἐποτὴ ὁ Καραϊσκάκης βρισκόταν στὸ μοναστήρι τοῦ Προυσῶ, ζήτοιος καλεζῶντος τὸν ἐπιμυθῶντε νὰ γάνη ἓνα τίμα στὴν Παναγίαν τὴν Προυσῶσιτσα γὰ νὰ τοῦ δώση τὴν ἔγυα τοῦ.

Ἐλλο τίποτα ἀπ' τὸ μουλάρι μου δὲν ἔτρι, ἀπάντησε χαμογεζῶντας ὁ ἀφοριστὸς στρατηγὸς. Τῆς τὸ τάξω μ' ὄλη τὴν καρδιά μου, φτάνει νὰ μὲ γάνη...

Ἐποτὴ ἄπο κἀμπουον καρὰ, ὁ Καραϊσκάκης ἔτρινε καλὰ, πρὶν φέγη ἀπ' τὸ μοναστήρι, ἔδρασε τὸ μουλάρι τοῦ στὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας καὶ ἀπεθῶνόντος πρὸς τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς εἶπε ἀστειρομένως:

— Αὐ' δὲν μεῦ τέλεγε, Κυρὰ μου, πὸς ἤθελες τὸ μουλάρι! Τὴ μὲ ζροτῶσῃς στὸ ζορεβάτι τόσους μῆρες!...

***

Ἡ Καραϊσκάκης κατὰ τὴν πρῶτα χρόνια τῆς Ἐπαναστάσεως κατεγροήθηξε ἀπὸ τὴν τοπιζὴ διοίκηση τῆς Ἀντιζῆς Ἑλλάδος, ἢ ὁποῖα ἔτριξε στὸ Μεσολόγγι ὑπὸ τὴν προεδρία τοῦ Ἀλέξ. Μαυροζοβιάτου, ὅτι διατελοῦσε ὡς ἀνεγνωρίση δῆθεν μὲζὸ μὲ τοὺς Τούρκοις, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ λῆθῃ ἐκ μερῶν τοῦν τὸ ἀριματοῖζα τὸν Ἀγροφῶν.

Κατὰ τὴ δίζη του καταδικάστηκε ἐρήμην σὲ καθάριση καὶ ἐπὶ πλέον ἀφοριστήσε ἀπὸ τὸν ἀρχιερεῖ Ἀγρίου Πορφυρίου, ὁ ὁποῖος παριστάτο ὡς δημόσιος κατήγορος. Ἡ Καραϊσκάκης ὁμοῦ δὲν ἔδρασε μεγάλη σημασία στὴν παράνομη αὐτὴ καταδίχη καὶ νὰ πὸς μιλῶνι σχετικῶς σ' ἓνα γράμμα τοῦ ποὺ ἔστειλε ἀργότερα στὸ Μαυροζοβιάτο:

Ἐμῆνα τὸ ἔτριξε ἢ τῆχη μου καὶ ἀφοριστήσε. Δὲν ἔτριξε ἀκόμη ἀν ἦταν ἀπὸ τὰ κῶδη ἢ ἀπὸ τόσους ἀφορισμοῦς ὁποῦ μοῦ ἐκάυτε. Σῶς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μὲ συγχωρήση ἢ Διοίκησης καὶ ὅλοι οἱ Χριστιανοί, καὶ νὰ μοῦ σταλθῇ καὶ μὴ τῆχη συγχωρητικὴ παρὰ τὸν ἀρχιερεῖος!...

***

Στὰ 1824 ὁ Καραϊσκάκης ἀφοριστὸς καὶ καταδικῶντενος ἀπὸ τοὺς ἔλθου τοῦ, ἀναγκάστηκε νὰ καταφύγη στὴ Λοκνίμα, ὅ-πὸν ἔτρινε ἐπὶ ἀμειζὸ διάστημα φιλοξενιῶ-μένους ἀπὸ τοὺς φίλους τοῦ Γουζοδασίου.

Κατὰ τὴς πρῶτες ἡμέρες τῆς ἐκεῖ παρα-μονῆς τοῦ, ὁ ἀφοριστὸς στρατηγὸς ἐκάλεσε κοντὰ τοῦ τὸν ἔτριξε Παλαμῶνινη Φυλακίχη γὰ νὰ δεηθῇ ἐπὶ τῆς ἀναγορῶσε τοῦ. Μόλις δὲ εἶδε τὸν παπὰ νὰ μπαίνει μέσα στὸ σπίτι, ἀνασπῶσῃσε στὸ ζορεβάτι τοῦ καὶ μὲ διακρινάμενα ἡμῖα τοῦ εἶπε:

— Παρακάλη τὸ Θεὸ, παπὰ μου, νὰ γί-νο καλὰ κα' τὴ σωτηρία τοῦ Γένους!...

***

Στὰ 1826, ὁ Καραϊσκάκης παρουσιόνη μὲζὸ τὴν πῆληζοῦ τοῦ ἀπὸ τὸ ζροπὸ Πλάτινο τῆς Νικαίας τῆς πηγαίνοντες ἐπιζορῶντα στὸ πολιορκημένο Μεσολόγγι.

Τότε μερικὸι ἄνδρες τοῦ τρωβῆζαν σὲ μὴ στάνη ἐκεῖ κοντὰ γὰ νὰ κἀλφονον πρῶτατα, ἀλλὰ οἱ Κραβαζῖτες τρωπῶντες τοὺς ἀντελή-φθηζαν καὶ τοὺς ἀποκίωζονον. Ἐπειτα παρουσιόνηζαν στὸν Καραϊσκάκη κα' ἄκου νὰ τοῦ παραλονοῖνται γὰ τὴν πρῶτὴ αὐτῆ τὸν πῆληζοῦ τοῦ. Τότε ὁ Καραϊσκάκης κάλεσε θημιόμους τοὺς ἄν-δρες τοῦ καὶ τοὺς ἔβαινε ἀσπῆρες παρατηρήσεις:

— Ἐν ἔβαινε ὁμοῦ στὴ στάνη σας, σκοτάστε τοὺς ζωῖς ὄλο! εἶπε στὸ τέλος στοὺς τρωπῶντες.

Ἐποτὴ ὁμοῦ ὁ Κραβαζῖτες ἔτριζαν, ὁ στρατηγὸς ἐκάλεσε ἔανὰ τὰ πῆληζοῦ τοῦ καὶ τοὺς εἶπε σὲ τόνο ἐπιτηριζὸ:

— Γιατί ὄρη δὲν πηγαίνετε πρῶσῶτα, ἀφοῦ ἦταν γὰ τέτοια δουεῖα, μόνο μὲ ντροπῶσῃσε στοὺς πῆληζοβαζῖτες; Ὅθ, νὰ γα-θῆτε ἀπὸ δὸ ἔ...

***

Ἐποτὴ ἀπὸ μὴ μάχη κοντὰ στὴ Λοκνίμα, ὁ Καραϊσκάκης ζήνη-σε νὰ γροῖση στὴ σζηνὴ τοῦ βρεγμένους, λα-πομένους κα' ἔξαντιμένους ἀπ' τὴν ζωῖα. Στὸ δροπὸ βροῖσε ἔταν ἀπ' τοὺς γροματιζοῦ-μένους τὸν στρατοπέδου τοῦ καὶ τοῦ εἶπε:

— Βλέπει τὴ τρωβῆση στὸν πόλεμο; Ποῖος ὁμοῦ τὰ ἔτριξε αὐτὰ;

— Ἐνοῖα σου, στρατηγὸ, τὸ ἀποκρίθηξε ἐκείνος, ἀν δὲν ἀναγορῶσῃνται σῆμερα ἢ ἔ-πιρῶσῃς καὶ οἱ ἄνδρες σου, θὰ ἔβρη καρὰς ποὺ θὰ τὰ μῶδων ὄλο...

— Καλὰ, καλὰ. Γράψε τοῦζῶσῃστον τὸ λό-γῶ σου ὅτι βλέπει μὲ τὰ μῆτα σου, κα' αὐτὸ μὰς φτάνει!...

Γεώργιος Καραϊσκάκης

